

TACI ȘI SĂRUTĂ-MĂ!

Publicat prin acordul cu Folio Literary Management, LLC și Livia Stoia
Literary Agency. Just Kiss Me Copyright © 2016 by Rachel Gibson

© 2017 Editura ACT și Politon pentru prezenta versiune românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro.
www.actsipoliton.ro/ www.actsipoliton.ro/blog

Traducător: **Alina Grozea**

Redactor: **Ines Albertina Simionescu**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Mădălina Ioniță**

Editor: **Lavinia Vasile**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIBSON, RACHEL

Taci și sărută-mă / Rachel Gibson; trad.: Alina Grozea. - București:
ACT și Politon, 2017

ISBN 978-606-913-314-9

I. Grozea, Alina (trad.)

821.111

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

RACHEL GIBSON

TACI ȘI SĂRUTĂ-MĂ!

Uneori, un sărut schimbă totul.

Traducere de Alina Grozea

 ACT și Politon

2017

Dedicație

Mii de mulțumiri cititorilor care m-au susținut în ultimii optsprezece ani. Nu pot răspunde la fiecare e-mail în parte, dar vreau să știți că apreciez faptul că vă faceți timp să-mi scrieți. Sunteți cu toții minunați.

Mulțumiri speciale Luciei Macro și Claudiei Cross, care au traversat cu avionul întreaga țară pentru a-mi veni în ajutor. Sprijinul și sfaturile voastre sunt cu adevărat neprețuite.

Multe mulțumiri și lui HHH – știi tu de ce.

Capitolul 1

Jurnalul lui Vivien Leigh Rochet

*Păstrați distanța! NU citiți,
sunteți pasibili de pedeapsa cu moartea!!!*

Dragă Jurnalule,

E oficial!!!! O urăsc pe doamna Eleanor Whitley-Shuler. Toată lumea îi spune Nonnie. Eu nu. Eu îi spun Călugărița, pentru că e lungă și slabă și are ochi ca de insectă. Domnul Fredrickk Shuler a murit la un an după ce mami și cu mine ne-am mutat în casa-garaj. Numele lui era Fredrickk, dar eu nu-mi amintesc de el și nici cum a murit. Eram doar un bebeluș, însă pun pariu că doamna Călugăriță i-a mâncat capul. Știu că și pe al meu vrea să-l mănânce. Mami spune că suntem prieteni cu familia Whitley-Shuler, dar eu i-am zis că nu-i așa. Noi lucrăm pentru ei și locuim în garajul lor. Mami spune că trebuie să fiu drăguță, dar eu nu vreau să fiu drăguță. Mami spune să nu urăsc pe nimeni, dar Călugărița i-a zis lui mami că sunt dolofană ca o gălușcă și că ar trebui să nu mai mănânc atâta înghețată. Odată, pe când nu se uita, am spart un bibelou stupid în formă de cățel. INTENȚIONAT!!!

Dragă Jurnalule,

Urăsc școala!!! În fiecare an, profesorii îmi pronunță greșit numele. Spun Vivien Ro-chet. Iar eu trebuie să le zic că se pronunță Ro-shay. Merg la școala Charleston Day de când eram la grădiniță. Timp de opt ani, profesorii mi-au reținut greșit numele, încă din prima zi. (Ok, poate nu-mi amintesc chiar prima zi de grădiniță.) Copiii de la școală râd de mine și mă strigă „Roach-ette”*. Îi urăsc și o să le pară rău într-o zi, când o să fiu un star de cinema. Vor vrea cu toții să fie prietenii mei, dar n-o să-i las. N-o să-i las să vadă filmele mele sau să vină în casa mare pe care o s-o cumpăr pentru mami într-o bună zi. Cu excepția lui Lottie și a lui Glory. Ele pot veni. Sunt prietenele mele și luăm prânzul împreună. Glory va ajunge să poarte sutien anul acesta. Mami spune că eu n-am nevoie de sutien. NU E DREPT!!!

Dragă Jurnalule,

Moarte Călugăriței!!! Când făceam azi curat în casa mare împreună cu mami, Călugărița a spus că trebuie să dau cu aspiratorul, pentru că nu are încredere în mine să șterg praful. Spune că am prea multe accidente la activ. Sunt neîndemânică și se teme că voi răsturna din nou pozele cu băieții ei stupizi, Henry și Spence. Am doisprezece ani – aproape treisprezece. Nu sunt neîndemânică și nu am accidente la activ. Le-am făcut intenționat, și cui îi pasă de Henry și Spence? Ei pleacă la școală și vin acasă doar în vacanțe. Sunt niște prostovani. Mai ales Henry. Nu râde, nu

* Joc de cuvinte intraductibil, *roach* însemnând „gândac de bucătărie”. (n.tr.)

zâmbește, nu nimic. Eu îi zic Sperietoarea Henry sau Henry Cap-sec. ☺ E cu cinci ani mai mare decât mine, dar se poartă de parc-ar fi mult mai mare. Se holbează la mine cu ochii lui negri de parcă ar vrea să-mi citească gândurile. Se uită la mine de parcă ar ști că sparg intenționat lucrurile și mai și mint. Dar niciodată nu spune nimic. Cum s-a întâmplat vara trecută, când cineva i-a răsturnat tâmpenia de figurină-jocheu de pe gazon, spărgându-i mâna. Călugărița a zis că era foarte veche și că aparținea familiei lor încă de dinainte de război. A spus că era probabil vina mea. Că sigur am umblat cu ea și am răsturnat-o, dar i-am zis că eu n-am făcut nimic. Henry s-a zgâit la mine ca la o mincinoasă cu ochii lui negri, iar Spence a râs, pentru că... Spence este nebun și râde din orice. Am plâns tare de tot și am fugit în casa-garaj înainte să-mi mănânce Călugărița capul. Cui îi pasă de o tâmpenie de figurină-jocheu? E atât de grea, că ar putea omorî un copil. Nu e vina copilului că poate să cadă, dacă stă pe umerii ei ca să urmărească un cuib de păsări din copac. În caz că cineva găsește chestia asta și citește, eu sunt nevinovată!!!

Dragă Jurnalule,

Am alergat tot drumul de la școală până acasă, pentru că mami a spus că mă duce să văd castelele de nisip de pe plaja Folly. De cum am intrat pe ușă, am știut că n-o să mergem. Mami stătea întinsă pe canapea, acoperită cu pătura din petice făcută de Buni. O netezea cu degetele și se uita în tavan, așa cum face când e tristă. De data asta n-o chem pe Buni Roz să vină să mă ia. Am aproape treisprezece ani (în șapte luni) și pot să-mi port singură de grijă. Pot să am grijă și de mami acum. Urăsc când e tristă. Sper să nu dureze foarte mult de data asta ☺!!!

Dragă Jurnalule,

Astăzi, mami și cu mine am fost la magazin să luăm plăcinte Moon cu căpșune și Coca-Cola. Mami a fost azi într-una dintre toanele ei bune și ne-am plimbat și prin Parcul Waterfront. Ne-am udat picioarele în Fântâna Pineapple, apoi ne-am uitat la bărcile din port. Mami spune că într-o zi vom merge cu barca undeva departe. A arătat cu degetul către un iaht mare și mi-a enumerat toate locurile unde aveam să mergem. A spus că vom ajunge în Aruba, Monaco, Zanzibar, dar eu știu că nu e așa. În drum spre casă, mami a spus că vom cumpăra o casă pe Rainbow Row într-o zi, pentru că arată delicios. Ca un rând de bomboane pastelate care se vând la Kroger. A spus că ar putea fi fericită pe vecie într-o casă delicioasă. Când o să fiu un star de cinema bogat, o să i-o cumpăr pe cea roz, ca să fie întotdeauna fericită ☺!!

Lista cu lucruri de cumpărat când voi fi bogată

- 1) O casă roz ca o bomboană
- 2) Propriul meu magazin de înghețată
- 3) Pager – Mami spune că numai traficantii de droguri au pagere – vezi să nu!
- 4) O piscină
- 5) O maimuță turbată, ca să-l muște Henry

Capitolul 2

Punându-și o mână pe frunte, pe sub borul lat al pălăriei negre de paie, Vivien Leigh Rochet gemu ușor.

— Un pic cam prea multe cocteiluri cu suc de mere aseară?

— Un pic.

Vivien se întinse după sticla de apă din consola ce-o separa de Sarah, asistenta pe care o avea de cinci luni. Cele două stăteau pe bancheta din spate a unui Cadillac Escalade negru ce gonia pe Autostrada 26 spre Charleston, în timp ce norii de furtună se adunau deasupra orașului istoric.

— Christian mi-a spus că se asortează cu ochii mei.

Christian Forsyth – nume real, Don Smith – era cel mai recent partener de film al lui Vivien și, conform tabloidelor, cel mai nou iubit al ei de la Hollywood.

— Astăzi, fața ta are o nuanță drăguță de cocteil de mere.

Vivien luă o înghițitură zdravănă și apăsă butonul de pe brațul scaunului.

— Nu spune cocteil de mere.

Coborî geamul mașinii și își apropie fața de curentul care se revărsa prin partea de sus a geamului. Aerul greu îi flutura borul pălăriei și mirosea a pinii înalți și a buruienile care creșteau pe marginea șoselei. Mirosea a magnoliei și-a soare. A ploaie și-a briza mării. A haos și-a liniște. Ca acasă.

Lângă ea, degetele lui Sarah își făceau de lucru pe ecranul notebook-ului, iar în față, șoferul vorbea la mobil în timp ce schimba benzile. Dacă nu înceta să smucească așa volanul, Vivien avea să vomite pe bancheta din piele neagră. Aerul umed mângâie contururile pronunțate ale umărului gol și ale claviculei lui Vivien, pentru ca apoi să se joace cu vârfurile cozii de cal lejere, ce se odihnea pe corsajul din șifon al rochiei Zac Posen. Briza îi învolbură marginea tivită a poalelor înflorate ale rochiei și-i atinse ușor coapsele.

Trecuseră trei ani de când nu mai fusese acasă, iar atunci stătuse doar treizeci și șase de ore. Se oprise într-o scurtă vizită în drum către premiera newyorkeză a filmului *End Game*, cel de-al treilea și ultimul film al său din trilogia *Raffle*. Filme distopice extrem de populare, bazate pe cărți la fel de celebre, făcuseră trecerea lui Vivien Rochet de la obscuritatea rolurilor minore la strălucirea de superstar. La vârsta de douăzeci și doi de ani, fusese aleasă, dintre mii de actrițe promițătoare, să joace rolul doctorului Zahara West, arheolog, asasin și lider revoluționar, într-o serie de mare succes. În momentul în care cel de-al treilea și ultimul film al seriei a fost lansat în urmă cu trei ani, Vivien avea deja în CV șase roluri majore în filme și nenumărate apariții la televiziune. Steaua ei de pe Hollywood Walk of Fame se afla chiar lângă cea a lui Charlie Sheen. La fix, se gândise ea, din moment ce și în viața reală locuia pe aceeași stradă cu el.

Cu trei ani în urmă, când venise în oraș, era cam cu nasul pe sus, fiind pe val din punct de vedere al succesului și al banilor. Tocmai fusese nominalizată pentru Premiul *People's Choice* și aflase că figurina de optsprezece centimetri a personajului ei, Zahara – ediția cu costum de baie metalic – se vânduse mai bine decât toate celelalte figurine

Raffle la un loc. Atunci se întorsese în Charleston ca să-și ajute mama să găzduiască o petrecere de casă nouă și se simțise cea mai tare din parcare. Acum se simțea ca naiba. Acum se întorcea ca să facă pregătirile necesare pentru înmormântarea mamei sale.

— Iar ești pe coperta *Enquirer*. Aparent, te-au surprins într-o zbenguială erotică.

Cui îi pasă? Sprâncenele perfecte ale lui Vivien se uniră într-o încruntătură, amintindu-i de durerea ei de cap. Sarah doar își făcea treaba. Sau poate că asistenta sa încerca să-i distragă atenția de la detaliile îngrozitoare ale ultimelor douăsprezece ore, când viața îi fusese făcută bucăți, precum banda de celuloid în sala de montaj.

Cu douăsprezece ore în urmă, bea cocteiluri de mere la o petrecere luxoasă de pe Mulholland Drive și se prefăcea interesată de ultimele știri și bârfe de la Hollywood. Să obțină o invitație și să fie văzută la petrecerile celor bogați și trendy erau chestiuni care făceau parte din stilul acesta de viață. Să trimită bezele fotografiilor și să fie surprinsă în poze la brațul unui bărbat precum Christian Forsyth erau lucruri benefice pentru cariera lui Vivien, chiar dacă el era cel mai plictisitor om din lume și n-o interesa absolut deloc din punct de vedere romantic.

Cu douăsprezece ore în urmă, viața ei se învârtea în jurul rolurilor de film potrivite și timpului petrecut alături de oamenii potriviți. Cu douăsprezece ore în urmă, juca rolul strălucitoarei Vivien Leigh Rochet. Actriță. Star de cinema. Cea mai tare din parcare.

Schimbare de cadru. Apariția neașteptată a lui Sarah la petrecere ar fi trebuit să-i sugereze lui Vivien că s-a întâmpat ceva rău, dar băuse un pic cam multe cocteiluri pe

stomacul gol pentru a se gândi la asta. Dacă n-ar fi fost ameiță, poate că ar fi observat îngrijorarea din ochii albaștri ai asistentei sale. Poate ar fi fost prevenită înainte ca Sarah să se apropie și să-i șoptească la ureche imposibilul.

Mama ei era moartă. Douăsprezece ore mai târziu, Vivien nu știa niciun detaliu real. I se spusese că paramedicii încercaseră să o resusciteze acasă, dar murise în drum spre Urgențe. Părea să fi murit din cauze naturale. Naturale? Nimic din ceea ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore nu părea a fi natural, iar Vivien abia mai putea respira din cauza durerii și a sentimentului de vină care-i sfâșiau inima.

— Probabil se vinde mai bine decât poveștile obișnuite despre anorexie.

Macy Jane Rochet încetase din viață, iar poveștile false din ziarele de scandal păreau atât de triviale. Atât de stupide. Fusese o vreme când nimănui nu-i păsa într-atât de Vivien Rochet încât să-i publice numele, cu atât mai puțin să inventeze întregi povești despre ea. O vreme în care ar fi dat orice să fie menționată în tabloide și să vadă poze cu ea tronând pe copertele revistelor. Mama ei nu mai era și, dintr-odată, viața lui Vivien părea stupidă și trivială.

Și acum, complet pustie.

Înainte de brusca apariție a lui Sarah cu o seară înainte, totul era atât de limpede în viața lui Vivien. Atât de bine conturat. Era o stea strălucitoare ce-și croia drum spre statutul de megastar. Acum totul era în ceață, iar capul îi era congestionat de atâta durere, cofeină și alcool. Cu greu se putea gândi și la altceva afară de emoțiile ei puternice. Atât de multe se întâmplaseră în ultimele douăsprezece ore, încât nici măcar nu era sigură dacă era duminică sau luni.

Trebuie să fie duminică. Poate.

— În ce zi suntem?

— În șase iunie, răspunse Sarah, fără să-și ridice privirea.

Vivien scotoci în geanta ei roșie Kelly și scoase o pereche de ochelari de soare. Își puse la ochi ramele negre și lăsă capul pe spate. Asta nu prea îi răspundea la întrebare, dar trebuia să fie duminică. Fusese la petrecere sâmbătă seară. Să fi fost chiar cu o noapte înainte? Părea că trecuse mai mult timp de când aflate despre mama ei.

Mama ei era blândă și iubitoare, delicată și frumoasă. Era, de asemenea, dificilă și obositoare și, ca să fim cinstiți, era uneori nebună de legat. Pe Vivien o făcuse cu siguranță să se simtă rușinată de nenumărate ori. Cu ciudatele ei schimbări de dispoziție. Cu exaltarea exagerată dintr-o zi și disperarea din ziua imediat următoare. Cu visele ei mărețe de fericire până la adânci bătrâneți și cu relațiile dificile cu bărbații. Pământul de sub picioarele ei era ca nisipurile mișcătoare, schimbător, previzibil, neliniștindu-i pe cei din jur și epuizându-i în același timp. Dar chiar și atunci când se afla în starea cea mai dificilă, nu era greu de iubit. Nu pentru Vivien, căci indiferent de suferințele, coborâșurile și instabilitatea sa, știuse întotdeauna că mama ei o iubește așa cum nimeni altcineva de pe lumea asta n-o iubise vreodată. Fără s-o judece. Fără așteptări. Doar iubire caldă și generoasă, din inima ei larg deschisă.

Macy Jane nu fusese perfectă, dar făcuse tot posibilul ca să aibă grijă de Vivien. Când s-a simțit depășită de situație, a intervenit Roz, bunica lui Vivien. După moartea lui Buni Roz, Vivien și-a purtat singură de grijă. Și a avut grijă și de mama ei. Erau ele două împotriva tuturor. Împreună.

Întotdeauna.

Cadillac-ul o luă pe una dintre ultimele ieșiri de pe autostradă și pătrunse în inima Orașului Sfânt. Turlele bisericilor se înălțau către cerul apăsător de nori de furtună tipici lunii iulie. SUV-ul își continuă drumul pe Meeting Street și se îndreptă către port, pe străzi de piatră străjuite de palmieri pitici și flori de plumeria, către opulența rafinată și grandoarea distinsă aflate la sud de Broad Street. Vivien crescuse în mijlocul clasei de elită. Chiar în mijlocul familiilor vechi, cu nume vechi. Nume ce puteau fi urmărite înapoi în timp până la fondarea Societății Sf. Cecilia și până la cele treisprezece colonii originale. Crescuse înconjurată de „familii bune”, dar nu se integrase niciodată. „Ai ei” nu aveau orașe, sau poduri, sau terenuri de golf cu numele lor. „Ai ei” munciseră din greu ca să răzbată, iar arborele lor genealogic arăta mai curând ca o tufă crescută în toate direcțiile decât ca un stejar impunător.

— Ia-o la stânga pe Tradd, spuse ea șoferului. Apoi din nou la stânga pe East Bay.

În loc să se întoarcă la singura casă pe care o cunoscuse în primii săi optsprezece ani de viață, SUV-ul se îndreptă către un șir de case văruite în culori deschise. Mama ei spusese odată că acest șir de case seamănă cu niște bombonele frumos aranjate și că ar fi fericită să trăiască într-o casă delicioasă. Cu trei ani în urmă, Vivien îi cumpărase mamei sale bomboana roz, ca să fie fericită și să nu mai fie nevoită niciodată să trăiască în curtea din spate a altcuiva.

— În față e bine, spuse ea, și Cadillac-ul opri lângă bordură.

Își puse sticla de apă în geantă și așteptă ca șoferul să-i deschidă portiera din spate înainte să se strecoare afară

din automobil. Privi în sus pe sub borul pălăriei late, spre casa din stuc roz și cele trei etaje cu ferestre încadrate de rame albe și jaluzele gri. O picătură de ploaie îi atinse umărul gol și stropi pietrele din jurul pantofilor ei negri, cu toc de zece centimetri. Singura dată când fusese la casa aceea, mama ei era surescitată și entuziasmată, dând indicații florarilor și celor responsabili cu cateringul, tuturor în același timp. Îi păruse cu adevărat fericită, iar dispoziția fericită a lui Macy Jane era mereu molipsitoare – asta dacă nu te lăsai cuprins de îngrijorare la gândul tristeții care-i urma.

Câteva piese de mobilier fuseseră livrate cu o zi în urmă, iar Vivien și mama ei alergaseră de colo-colo, scoțând plasticul de pe canapea, de pe scaunele din salon și de pe cele dintr-un mic set pentru cină amplasat în bucătărie. Oamenii care se ocupaseră cu mutarea descărcaseră patul elisabetan cu baldachin și un covor antic Aubusson, descoperit de Macy Jane la vânzarea unei case. Vivien nu fusese surprinsă că mama ei abia dacă se ocupase de mobilarea celor patru sute de metri pătrați ai casei cu etaj înainte de petrecerea de casă nouă. Se enervase puțin, dar nu era câtuși de puțin surprinsă de indecizia lui Macy Jane.

— Nu trebuie să am toate camerele mobilate ca să pot da petrecerea.

Macy Jane dăduse vina pe viața de proprietar de casă și pe viață, în general, pentru atitudinea ei delăsătoare.

Iar Vivien a presupus că, într-adevăr, așa stăteau lucrurile și nu s-a obosit să-i sublinieze că ideea unei petreceri de casă nouă era să-și impresioneze prietenii cu casa și cu „lucrurile” ei, nu să le arate un spațiu gol.

Nu că ar fi contat. Petrecerea avusese loc în propria curte, iar cei de la catering furnizaseră totul, de la mese și scaune, până la fețele de masă roz.

— Întotdeauna e atâta zăpușeală? întrebă Sarah în timp ce dădea jos bagajele împreună cu șoferul.

— Da, doamnă, răspunse șoferul, care nu părea să fie deloc deranjat în costumul lui negru cu cravată. După ce o să plouă, n-o să mai fie așa de rău.

Vivien scoase din geantă cheia de la casă și păși în mica verandă. Descuie ușa cu mâinile tremurânde și o împinse, aproape așteptându-se să-și vadă mama cu brațele larg deschise. „Lasă-mă să o îmbrățișez pe fata mea scumpă”, spunea mereu cu glas târăgănat. În schimb, holul era întunecat și pustiu. Mama ei murise aici. Undeva.

O lacrimă îi alunecă pe obraz și își scoase ochelarii și pălăria. Legistul încă nu stabilise cauza morții mamei ei. Dar părea să fi fost din cauze naturale. Intră în salon și se opri brusc în timp ce privea camera cu ochii înlăcrimați. Cearșafuri albe acopereau mobila și un strat gros de praf acoperea tot restul încăperii. Covorul Aubusson era rulat în fața șemineului, iar cineva dăduse jos polița de mahon. Vivien clipi ca și cum nu-i venea să-și creadă ochilor. Când vorbise cu mama ei, doar cu o săptămână în urmă, aceasta nu-i spusese că podelele fuseseră șlefuite și polița demontată. Nu-i spusese de niciun fel de renovare. Și, din nou, nu-i menționase nici că se simte câtuși de puțin bolnavă. Nu-i spusese nimic, în afară de faptul că se înscrișese la un curs de Zumba pentru persoanele de vârstă a treia, cu speranța că cei de acolo nu o „vor face să transpire”. La care Vivien replicase că asta e și ideea dacă te duci la Zumba.

Vivien își șterse obrazii și își puse geanta pe canapeaua acoperită. Avea atât de multe întrebări, și cu cât se uita mai mult în jur, cu atât mai multe îi veneau în minte. Trecu pe lângă scara interioară în spirală și prin lumina ce se revărsa prin cupola de deasupra. Sufrageria și biblioteca erau la fel de pustii ca ultima dată când fusese aici. În baie nu era niciun prosop, iar masa mică și cele patru scaune erau așezate exact pe locurile în care fuseseră amplasate cu doi ani în urmă, în bucătăria de cărămidă.

Pe blatul din granit erau o sacoșă cu mere și un termos. Un pahar fusese așezat cu gura în jos pe un șervet de bucătărie, ca și cum ar fi fost spălat de curând și lăsat acolo să se usuce.

— Se pare că mama ta reamenaja casa, spuse Sarah intrând în bucătărie.

— E atât de ciudat! spuse Vivien în timp ce deschidea frigiderul.

Era gol, doar o cutie de Coca-Cola și o pungă cu morcovi. Morcovi vechi, uscați.

— Bleah. Vrei ceva de mâncare? întrebă Sarah pe măsură ce deschidea și închidea dulapurile și sertarele. Eu sunt moartă de foame.

Gândul la mâncare îi întoarse lui Vivien stomacul pe dos, fie din pricina tristeții, fie ca urmare a mahmurelii, nu era sigură. Poate de la ambele.

— Ai găsit ceva acolo?

Sarah scutură din cap și intră în debara.

— Doar o cutie cu ceai și câteva cești sunt aici, zise ea, după care ieși și își scoase telefonul. Pot suna să comand ceva. După aceea, am nevoie de o baie și de un pui de somn.

În acel moment, stomacul lui Sarah, și baia, și puiul ei de somn erau prea mult pentru Vivien. Responsabilitatea era prea înfricoșătoare. Avea prea multe de făcut și de gândit. Voia să urle și să lovească în ceva. Voia să se ghemuiască în patul mamei sale, să simtă mirosul părului ei pe fața de pernă. Voia să plângă cu lacrimi uriașe până când mintea avea să i se golească precum sufletul.

— Am o idee mai bună. Alege un hotel din apropiere și cazează-te acolo.

Voia să plângă până cădea frântă de oboseală. Voia să fie singură și n-a fost deloc surprinsă când asistenta ei nici măcar nu s-a obosit să opună vreun pic de rezistență. Lui Sarah îi plăcea la nebunie să i se aducă mâncarea în cameră și să aibă bar la piscină. Vivien îi întinse un card American Express și, douăzeci de minute mai târziu, îi făcea cu mâna de la revedere asistentei sale, care târa după ea o valiză către taxiul care o aștepta.

Odată ce se văzu singură în casa ca o bomboană a mamei ei, Vivien se apropie de ușile franțuzești și privi spre pavajul din piatră al curții interioare, pătat de picăturile de ploaie. Ultima dată când stătuse la umbra arțarului înflorit și respirase parfumul dulce al cameliilor, mama ei trăia și era așa de plină de energie, încât îi sclipeau ochii și se agita ca o pasăre colibri.

— Mami, până o să ajungă invitații o să fii deja obosită, o atenționase Vivien intrând în curte după ce făcuse duș și îmbrăcase o rochie înflorată, potrivită evenimentului, cu pantofi galbeni cu toc și pălărie galbenă.

Mama ei ridicase privirea de la sticla de șampanie Moet and Chandon, rozé, bineînțeles.

— Dacă toată lumea care și-a confirmat prezența își face apariția azi, vom fi un grup foarte interesant.

Macy Jane se îmbrăcase în roz din cap până-n picioare, pentru a se asorta cu casa.

— Păi, de ce n-ar veni toți?

— E al naibii de cald. Unele doamne vor dori să stea la răcoare, în aerul lor condiționat.

Dopul sticlei țâșni și zbură peste piatra cubică, aterizând pe un covor de sporul casei cu flori roșii.

— Ai văzut? Buni a ta zicea mereu că dopurile care sar aduc noroc. Cu cât sar mai departe, cu atât e norocul mai mare.

Pentru Vivien, cu cât sărea mai departe dopul, cu atât creșteau șansele să te lovească în cap.

— Câte persoane ai invitat? o întrebă pe mama ei.

— Douăzeci, inclusiv Nonnie și băieții ei.

Vivien luă un pateu cu crab de pe un platou cu trei niveluri.

— De ce ai invita familia Whitley-Shulers? întrebă Vivien în timp ce mușca atentă din antreul care semăna cu o mică operă de artă.

Macy Jane căuta două pahare de șampanie.

— Sunt printre cei mai vechi prieteni ai noștri, zise ea, așezând sticla lângă o vază de argint cu un aranjament splendid de liliac, hortensii și trandafiri.

— Ei n-au fost niciodată prietenii noștri, mami.

— Bineînțeles că sunt, dulceață, zise ea, scuturând din cap, în timp ce turna băutura. Nu fi prostuță.

Uneori, Macy Jane modela adevărul până când acesta ajungea să se potrivească propriei realități, dar nu spunea niciodată minciuni sfruntate. Minciunile îl făceau pe pruncul Iisus să plângă, iar mama ei fusese întotdeauna preocupată să nu-l supere pe pruncul Iisus și să ajungă în flăcările iadului. Vivien luă paharul de șampanie oferit de mama ei. Cristalul fin îi răci palma.

— Am lucrat pentru ei.

— Ah, asta era, spuse Macy Jane, trecând cu un gest al mâinii peste acea fărâmă de adevăr deranjantă. Doar dere-ticam puțin prin casă, pentru bani de buzunar. Tu practic ai crescut alături de Henry și Spence.

Acum chiar că deformase adevărul peste măsură. Ea crescuse dincolo de peluza conacului familiei Shuler. Crescuse într-un garaj acoperit, dar pe cele două familii le despărțeau ceva mai mult decât gardurile vii frumos tunse, fântânile și umbrarele de trandafiri. Mai mult decât banii sau manierele, numele ei de familie era cel care o separa de Henry și Spence. Curtea pietruită dintre ei putea fi la fel de bine un zid de netrecut. Băieții mergeau la un internat exclusivist din Georgia. Școala lui Vivien era la cincisprezece minute de poarta casei. Henry și Spence își petreceau zilele leneșe ale vacanței de vară în casa mare din Charleston, ori la casa de pe plajă a bunicului lor din Hilton Head. Ei își făceau vacanțele la Paris, în Franța. Vivien își petrecea verile pe plajele publice și mergea în vacanță la casa cu demisol a unchiului Richie din Paris, Texas.

Vivien ridică paharul și luă o înghițitură. Ei nu fuseseră prieteni, și totuși nu fuseseră nici simpli vecini. Locuiseră cu toții într-un spațiu ciudat, care nu era nicicum. Vorbise cu băieții Whitley-Shuler de zeci de ori. Jucase odată baschet cu

Spence, în timp ce Henry se plimba de colo colo de parcă ar fi avut un băț în fund.

Șampania acidulată îi gădila gâtul, așa că lăsă paharul jos. Pentru niște oameni care locuiseră atât de aproape unul de celălalt, nu putea spune că se cunosc. Deși, în mod cert, ea știa mult mai multe despre băieții Whitley-Shuler decât știa ei despre ea. Deținea genul de informații căpătate după ani întregi de șters praful în dormitoare și de tras cu ochiul la viețile lor. Jucându-se cu pieptenele în formă de briceag al lui Henry și cu voma falsă a lui Spence. Le atinse-se cuțitele de buzunar, le citise scrisorile intime și se uitase prin revistele lor porno dezgustătoare.

— E foarte bună. Vivien atinse paharul mamei sale cu marginea paharului ei.

— Noroc!

— În cinstea casei tale ca o bombonică, mami!

— Încă nu-mi vine să cred că suntem aici.

Macy Jane ridică paharul către buzele ei zâmbitoare. La cincizeci de ani, șuvițele argintii îi înspicau părul brunet, lucios și ondulat. Azi, ochii ei verzi erau strălucitori și vii, reflectând fericirea pe chipul ei frumos. Vivien spera din tot sufletul să vină toți cei care confirmaseră, pentru ca mama ei să nu aibă o cădere psihică.

— Îți amintești de vremurile în care visam să ne mutăm pe Rainbow Row, Vivie?

Visul fusese mai mult al lui Macy Jane decât al ei.

— Îmi amintesc.

Visele ei de mutare începeau de obicei cu achiziționarea casei familiei Whitley-Shuler și sfârșeau cu alungarea

lui Nonnie cu un șut în fundul ei slăbănog – în stilul desanelor animate cu Tom și Jerry.

— Doamna Whitley-Shuler vine sigur?

— A zis că are o întâlnire la Preservation Society, dar va face tot posibilul să ajungă.

— Hmm, spuse Vivien în timp ce lua o altă înghițitură din paharul de șampanie. Asta însemna că Nonnie n-avea de gând să pună piciorul în casă.

— Ai grijă cum te porți, Vivien Leigh.

— Dar n-am spus nimic, zise ea, lăsând jos paharul cu șampanie.

— Nu încă, dar cunosc privirea asta a ta. Ai de gând să faci un comentariu urât despre Nonnie, spuse Macy Jane, scuturând din cap. Lui Iisus nu-i plac lucrurile urâte.

Multe lucruri din lumea lui Macy Jane nu erau pe placul lui Iisus. Însă Vivien avea o bănuială că lui Iisus îi plăceau femeile ticăloase chiar mai puțin decât comentariile urâte. Se întinse după un cârnăcior în care era înfiptă o scobitoare și înainte să-l bage în gură spuse:

— Abia aștept să-i revăd pe bunii noștri prieteni, asta-i clar.

Zâmbea în timp ce mesteca.

Dacă Macy Jane a observat sarcasmul din tonul lui Vivien, a ales să-l ignore.

— Bineînțeles că băieții nu vor reuși să ajungă. Spence e în Italia, cu noua lui soție. S-a căsătorit cu una dintre fetele senatorului Coleman, știi, iar Henry lucrează într-un birou elegant din New York. E un om cu adevărat important, dar și-a făcut timp să-și exprime regretele că nu poate veni. Henry a avut întotdeauna maniere frumoase.

Vivien știa câte ceva despre recenta nuntă a lui Spence și n-a fost deloc surprinsă că acesta reușise să pună mâna pe o Coleman. Ar fi fost mai uimită să afle că n-a luat în căsătorie o fată de familie cu un nume vechi și legături politice. Și nu-și amintea ca Henry să fi avut maniere frumoase. De fapt, își amintea sigur de comportamentul lui dezgustător și puțin îi păsa dacă nu mai dă niciodată ochii cu el. Nu după acel incident oribil cu prezervativul, când a crezut că o să moară strangulată de Henry.

Îngrozitorul incident s-a petrecut când ea avea trei-sprezece ani, dar încă își amintea văpăile din ochii lui negri ca și cum s-ar fi întâmplat ieri.

În acea vară, Henry tocmai absolvise liceul lui cu pretenții, iar el și Spence își petreceau vara, ca întotdeauna, lenevind prin Hilton Head. Ca de obicei, Vivien își petrecea vara în Charleston, lucrând în casa mare, ștergând de praf mesele, rafturile și mobila masivă de dormitor.

Și, bineînțeles, băgându-și nasul unde nu-i fierbea oala.

În ziua incidentului cu prezervativul, introdusese ultimul CD al formației *NSYNC în playerul portabil, își pusese căștile în urechi și dansa în timp ce ștergea praful. Cânta împreună cu trupa „Tearin’ Up My Heart”, exersa mișcările de dans și curăța de praf cu pământul comoda în stil empiric a lui Henry. S-a uitat în spate să se asigure, apoi a deschis primul sertar. Sub un rând de șosete, s-a întâmplat să descopere o cutie de prezervative Trojan. Versurile cântecului ei favorit i s-au stins pe buze pe măsură ce s-a uitat mai atent și a citit: „Plăcere prelungită, lubrifiant pentru controlul ejaculării”. N-avea nicio idee ce însemna asta. Vivien avea jalnic de puțină experiență cu băieții. Cel puțin așa credea ea, că e jalnică. În timp ce *NSYNC cântau despre durerea care le sfâșia inimile și sufletele, Vivien a

numărat șase prezervative în cutia care avusese inițial douăsprezece.

Scârbos.

— Ce dracu faci? a auzit odată cu muzica din căști.

Un țipăt ascuțit i-a scăpat printre dinți în timp ce se întorcea. Cutia de prezervative i-a căzut din mână, iar inima îi bubuia în piept. Henry Cap-sec se afla la câțiva metri distanță, cu sprâncenele negre coborâte asupra ochilor întunecați și înspăimântători.

Ea și-a tras căștile din urechi cu mâna liberă și a închis playerul.

— Ce cauți acasă?

Trebuia să fie în Hilton Head.

— Aici locuiesc.

Părea mai masiv decât era în mod obișnuit. Mai înalt. Cu umerii mai lați și parcă mai atractiv decât înainte. Cum spunea întotdeauna Buni Roz, „e la fel de arătos ca un tablou abia pictat”. Vivien nu știa ce înseamnă asta, dar dacă l-ar fi plăcut cât de puțin, s-ar fi gândit să-i schimbe porecla din Henry Cap-sec în Henry cel Frumos. Numai că ea nu-l plăcea, iar el era furios. Cu adevărat furios. Atât de furios, încât arăta înspăimântător. Atât de înspăimântător, încât ochii lui mijii străluceau ca un onix ud. Obrajii i se făcuseră roșii ca focul, dar indiferent de furia lui, Henry era un băiat sudist. Fusese crescut cu maniere elegante și o morală ce nu i-ar fi permis niciodată să lovească o fată. Dar numai pentru că n-ar fi lovit-o, nu însemna că nu era atât de înfrișător încât s-o iei la fugă.

— Ce cauți în camera mea, Vivien?

Ea ridică pământul de praf.

— Fac curat.

— În lenjeria mea?

Începu să aibă un tic îngrijorător în colțul gurii.

Nu, nu-i era frică de el fizic, dar asta nu însemna că nu intrase în bucluc. Dacă o pâra, atunci o încurca rău de tot cu mama ei.

— În sertarul tău cu șosete, de fapt, îl corectă ea.

— Alea erau pe fundul sertarului meu cu șosete, zise el, arătând spre cutia aflată la picioarele ei.

În mijlocul sertarului, dar se gândi că-i mai bine să nu-l contrazică. În schimb, se uită în spatele lui, către intrarea în cameră, care era liberă, și se întrebă cum ar putea să-l ocolească și să o ia la fugă.

— Mama ta știe că-ți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala?

Un atac bun e întotdeauna cea mai bună apărare.

— Dar mama ta știe că ai prezervative în sertarul cu șosete? Întrebă ea, trăgându-se un pic către dreapta și realizând că cea mai bună șansă de scăpare este să-i distragă atenția până când ajunge între el și ușă. Ce înseamnă controlul ejaculării?

Micul lui tic deveni și mai înfricoșător.

— Întreab-o pe Macy Jane când o să-i zici ce faci aici sus atunci când nu te supraveghează nimeni.

— Nu am de gând să-i spun mamei.

— Oh, ba eu așa cred.

Făcu un pas înainte și se apropie impunător de Vivien. Ea scutură din cap, mai speriată decât ar fi crezut că e posibil sau decât ar fi vrut să-l lase să o vadă. În niciun caz nu putea să-i spună mamei ei. S-ar fi înfuriat, apoi s-ar fi întristat și poate că nu s-ar mai fi dat jos din pat o săptămână

întreagă. Putea chiar să o „bată cu varga la fund”, așa cum o amenința mereu. De data asta poate chiar se ajungea acolo.

— Dacă nu mă spui, nu te spun nici eu.

— Nu-i pasă nimănui că am prezervative la vârsta mea.

Ca și cum ar fi vrut să dovedească faptul că are optsprezece ani, a ridicat o mână pentru a-și scărpinga puful negru de pe bărbie.

Probabil că era adevărat. Vivien își împreună mâinile pe piept și scoase la înaintare artileria grea.

— Mamei tale îi va păsa atunci când îi voi povesti despre Tracy Lynn Fortner.

— Ce-ai zis? întrebă el. Mâinile îi căzură pe lângă corp, iar vocea îi deveni gravă.

— M-ai auzit.

Se uită la ea fără să clipească.

— Cum de știi tu despre asta?

— Din anii de băgat nasul unde nu-mi fierbe oala, bineînțeles.

— Nimeni nu știe despre asta.

— Nu încă.

El se mai apropie un pas și o prinse de umeri cu mâinile lui mari.

— Dacă suflă o vorbă despre asta, spuse el scrâșnind din dinți, te sugrum!

Îl credea în stare. Ochii lui negri o sfredeleau, și încerca să înghită în sec pentru a nu mai simți nodul care i se pusese deodată în gât. Bănuia că se înșelase în privința lui și a manierelor sale, și chiar îi putea simți mâinile în jurul gâtului.

— Mă auzi? o întrebă el, scuturând-o până ce capul îi căzu pe spate. Dacă aud un cuvânt despre asta, o să știu că tu ai vorbit.

O mai scutură o dată și își lăsă mâinile în jos.

— O să te vânez ca un câine de vânătoare. Ai priceput?

— Da.

În secunda în care el își slăbi strânsoarea, ea fugi ca din pușcă și nu se opri până când nu se văzu în casa-garaj, încuiată în dormitorul ei.

Trecuseră cincisprezece ani de la oribila întâmplare cu prezervativul și Vivien îl văzuse rar pe Henry de atunci. Se ținuse departe de el. Nu că ar fi fost necesar. Odată ce Henry plecase la colegiu, nu se mai întorsese foarte des în Charleston.

Vivien deschise ușile franțuzești ale vilei și-și aruncă pantofii din picioare. Un vânt puternic apleca vârfurile copacilor și împrăștia frunzele pe pavajul vechi. Nu spusese niciodată nimic despre Tracy Lynn Fortner. Nu pentru că s-ar fi temut de furia lui Henry, ci pentru că, și la vârsta de treisprezece ani, știa că Tracy Lynn ar fi suferit mai mult decât Henry. Poate că Vivien era puțin răsfățată și băgăcioasă, dar nu făcuse niciodată rău cuiva cu intenție.

Ieși afară, în curte, în picioarele goale. Petice de nisip și azalee moarte acoperiseră pietrele. Trecu pe lângă un înger din beton, parțial acoperit de iederă, se îndreptă către stratul de sporul casei și îngenunche lângă bordura de piatră. Mama ei iubea sporul casei, iar Vivien culese una dintre micile flori roșii.

Norii de deasupra sa bubuiră și simți vibrația în aer și de la genunchi în jos. Duse la nas mica floare, iar cerurile se deschiseră și o potopiră cu stropi mari și grei.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce culegea flori, făcând un buchet delicat, așa cum o învățase mama ei. Îl puse pe genunchi, apoi se aplecă înainte și dădu plantele la o parte. Cercetă pământul de sub stratul gros de frunze. Cu fiecare strop de ploaie, cu fiecare lacrimă care i se scurgea pe obraz, căutarea devenea mai frenetică. Dopul de șampanie de la petrecerea mamei ei fusese ceva lipsit de importanță. Îl ignorase tot timpul și-l uitase până acum. Acum devenise ceva mai presus de un simplu accesoriu de astupat sticla. Era o urmă palpabilă, o legătură cu acea zi specială petrecută alături de mama ei. Ploaia îi uda părul și rochia. Măinile i se murdăriseră de noroi, iar nisipul îi zgâria genunchii. Nu-i păsa. Se întinse și mai departe în stratul de flori ude, suspinând adânc. Ca și cum ar mai fi avut câțiva centimetri până să descopere o comoară pierdută, căutarea îi deveni mai frenetică.

— Ce faci aici, afară? auzi, printre tunete, vocea unui bărbat.

Ei îi scăpă printre buze un oftat scurt de spaimă și simți cum îi stă inima-n loc.

— În afară de a săpa în noroi.

Ea se uită peste umăr și, cu ochii încețoșați din cauza ploii și a lacrimilor, văzu o pereche de blugi închiși la culoare și niște cizme de lucru. O picătură de ploaie îi căzu de pe gene pe măsură ce privirea îi urca de-a lungul picioarelor lui zvelte, peste umflătura de la șliț, către tricoul Henley gri, pătat de ploaie. Privi în sus la bărbia lui bronzată, la buze și apoi în ochii săi negri. Ochi negri care o amenințaseră odinioară că o vor hăitui ca un ogar și o vor sugruma.

— Bună, domnișoară Vivien, spuse Henry Whitley-Shuler, pronunțând vocalele târăgănat și senzual. A trecut ceva timp.

Capitolul 3

Șuieratul unui ceainic în formă de pui străpunse aerul stătut și înecă sunetul picăturilor de ploaie ce împrôșcau ferestrele de sticlă vechi și cupola ornată. În interiorul casei istorice din șirul de case de pe East Bay Street, Henry Whitley-Shuler luă ceainicul de pe aragaz. Nori de abur se ridicară din vasul de porțelan ciobit, pe măsură ce turna apă fiartă peste sita de inox umplută cu frunze de ceai. Ironia de a prepara ceai pentru fata care îi scotocise prin sertare în timp ce pretindea că face curat nu fusese trecută cu vederea.

Avea doar cinci ani când Macy Jane și Vivien se mutase în garajul lor. Amintirea acelei zile era ca un puzzle vechi de pe fundul unui cufăr la fel de bătrân. Imaginea era ștersă, iar jumătate dintre piese lipseau, dar își amintea cum stătea lângă mama lui, pe veranda din spate umbrită de vechiul arbore de magnolie, iar mirosul de lămâie dulce plutea greu în aer. Își amintea cum se uitase în sus la chipul lipsit de expresie al mamei sale și la Spence, legănat pe șoldurile ei. Amintirea unei femei brunete se ștersese până la un contur diafan în memoria lui, dar știa că acea femeie era Macy Jane.

Amintirea despre Vivien, în anii ce urmaseră, era mult mai clară. Își amintea că ea și cu mama ei ștergeau mobila de praf și curățau cu mopul podelele. Își amintea un Crăciun sau două în care intrase în bucătărie și o văzuse stând pe un taburet lângă mama sa, lustruind argintăria mamei lui.

Și, slavă Domnului, mama lui avea o grămadă de argintărie, iar el își putea aminti limpede sclipirea de indignare din ochii ei verzi și revolta ce-i țuguia buzele ori de câte ori mama lui îi corecta exprimarea ori îi sugera să nu mănânce o pungă întreagă de biscuiți Oreo.

Poate că i-ar fi părut rău pentru situația lui Vivien, dacă ea n-ar fi fost al naibii de enervantă. Poate că i-ar fi dat pace dacă ea nu și-ar fi băgat nasul în obiectele lui personale, în timp ce cotrobăia prin fiecare cameră a casei. În copilărie, n-o văzuse prea mult pe fata cu ochi mari, verzi, și ten alb, palid. El și cu Spence veneau la Charleston în vacanțe, dar își petreceau majoritatea lunilor de vară la casa de pe plajă a bunicului lor Shuler. Nu era nevoie să o vadă zilnic pe Vivien ca să știe că are degete lipicioase. Nu trebuia s-o vadă în acțiune, ca să știe că scotocea prin dormitorul lui și al lui Spence. El și cu fratele lui obișnuiau să așeze cărți și cuțite în anumite poziții și să pună fire de ață pe mânerul dulapurilor. De fiecare dată când se întorceau, firele nu mai erau, iar cărțile se aflau într-o poziție ușor diferită. Odată, Spencer a pus o capcană de șoareci în buzunarii lui, iar când s-au întors acasă, capcana era îndesată în pantofar. Altă dată, a pus lame de gumă de mestecat cu ardei iute într-un pachet de Wrigley's Doublemint. Când au venit în Charleston pentru vacanța de primăvară, au constatat că lipsește o lamă. O singură lamă. Au râs de acea întâmplare toată săptămâna.

Henry așeză ceainicul înapoi pe aragaz și-și îndepărtă părul ud de pe frunte. Apa de ploaie îi udase umerii cămășii; coborî mâna ca să-și scuture o bucată de noroi de pe piept. Avea noroi și pe antebraț și o urmă murdară de palmă îi rămăsese pe umăr. Probabil că mai avea noroi și în alte părți pe care nu le putea vedea. Existase o vreme în

viața lui când ar fi suspectat că Vivien l-a murdărit de noroi intenționat. O vreme în care buzele ei ar fi zis „Scuze!”, dar ochii ar fi avut o strălucire fără nicio părere de rău.

Fixă micul capac pe ceainic și se îndreptă spre cămară. Ce-și amintea cel mai bine despre Vivien era că întotdeauna fusese o mică actriță. Nu mai întâlnește niciodată pe nimeni care să reușească să arate atât de nevinovat în timp ce mințea cu nerușinare, și cunoscuse câteva personaje dubioase la viața lui. Putea să fie prinsă cu fața plină de ciocolată și cu mâna în tava cu prăjituri, și tot ar fi convins pe toți că e o înscenare, o greșeală, că ea nu e vinovată câtuși de puțin.

Pe un raft din cămara goală găsi un set de cești și farfurioare roz alături de câteva cutii goale. Henry era un mare iubitor de cafea, însă ar fi însemnat să se mute în nord de rușine dacă n-ar fi știut să prepare un ceai fierbinte. Ceea ce era un lucru bun, pentru că doamna Macy Jane nu-și umpluse dulapurile cu cine știe ce. Doar câteva farfurii și niște frunze de ceai, dar pe de altă parte Macy Jane nici nu locuise în această casă.

Traversă bucătăria cu o ceașcă și o farfurioară în mână, până la o măsuță așezată sub fereastră ce dădea spre grădina. Vivien avea o mulțime de fani aici în Charleston. Fata simplă care plecase din orașul natal devenise un mare star de cinema la Hollywood. Macy Jane fusese cea mai mare fană a ei și nu-și niciodată ascunsese mândria. Nu că ar fi încercat vreodată să-și ascundă emoțiile. Era atât de mândră de singurul ei copil! Avea poze cu Vivien peste tot și radia de fericire ori de câte ori vorbea despre „scumpa ei fiică”. Totuși, Vivien venea rar să-și viziteze mama.

Dacă cei din oraș ar fi știut că Vivien Rochet se află în Charleston, primarul ar fi organizat probabil o paradă, iar fanii ei s-ar fi îmbrăcat în tot felul de costume din serialul

Raffle. S-ar fi chinuit să se îndese în haine strâmte din înlocuitor de piele, în culori electrice, și-ar fi pus cizme cu toc cui, togi negre și bikini metalici. Ar fi stat la coadă pentru a-i aduce omagii Zaharei West, dar Henry nu s-ar fi aflat printre ei. În primul rând, el nu s-ar fi costumat pentru nimeni, iar în al doilea rând, el nu era un fan al lui Vivien Rochet.

Existase o perioadă în viața lui când se întâlneau cu modele, moștenitoare și debutante, când trăise periculos și avusese parte de o mulțime de femei frumoase și deștepte. La naiba, avusese relații chiar și cu o actriță sau două. Faima lui Vivien și fața ei frumoasă nu-l impresionaseră. Nu-i păsa dacă apărea pe cești de cafea și afișe de film; pur și simplu, nu era impresionat de o femeie căreia părea să nu-i pese decât de ea.

Tocurile cizmelor lui de lucru stârniră puțin praful pe când se întorcea la aragaz. Într-una dintre ultimele dăți când o văzuse pe Vivien în persoană, aceasta îi cotrobăia prin sertare. Nu-și amintea câți ani avea ea pe atunci, dar era în vara dinaintea admiterii lui la Princeton. Pe vremea aceea, ea era încă un copilăș îndesat, rău de gură și cu degetele lipicioase. N-ar fi trebuit să-l mire că o găsea numărându-i prezervativele, dar chiar fusese surprins s-o prindă asupra faptului. Fusese atât de supărat, încât încercase s-o sperie și s-o intimideze, să o facă să se gândească de două ori înainte să mai intre vreodată în camera lui. Dar ea numai speriată și intimidată nu fusese. Ochii ei verzi îi susținuseră privirea și avusese tupeul să-i arunce în față numele lui Tracy Lynn Fortner. Nimeni nu știa de Tracy Lynn, dar Vivien aflase. Putea ghici cum de micuța băgăcioasă aflase de fosta lui prietenă și de secretul pe care niciunul dintre ei nu ar fi vrut să-l descopere cineva vreodată. Nu familia ei

și, în mod clar, nu mama lui. Familia Whitley-Shuler avea deja o mulțime de scandaluri de ascuns și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să adauge un altul. Serialul *Teen Mom* (Mama adolescentă) o fi fost el popular la MTV, dar sarcina în adolescență nu se practica în familii precum Fortner sau Whitley-Shuler. În timp ce restul lumii avea probabil opinii mai relaxate față de copiii născuți în afara căsătoriei, în lumea lui, regulile nu se schimbaseră. Acest subiect rămăsese la fel de scandalos și dezonorant în generația sa precum fusese și în cea a mamei sale. La fel ca mama sa, el și Tracy Lynn avuseseră de ales între două variante, dar, spre deosebire de Nonnie, luaseră altă hotărâre.

Nimeni în afară de el și de Tracy Lynn nu știa ce se întâmplase în acea vară. Nimeni în afară de el, de Tracy Lynn – și de Vivien. N-a știut niciodată cât de multe aflate despre asta, dar cunoștea numele lui Tracy Lynn, deci a bănuțit că știa totul. Își petrecuse primii doi ani la Princeton trăind cu teama că ea va arunca bomba asupra lui. În mod evident, ea nu spusese nimic nimănui, niciodată, iar el se întrebese mereu de ce n-a folosit această informație împotriva lui. Cu adevărat șocant, ținând cont de înclinația ei de a se băga în viețile oamenilor, de manierele ei care lăsașu de dorit și de caracterul ei dezagreabil, în general.

Ridică privirea în timp ce Vivien intra în bucătărie cu părul negru răvășit, de parcă tocmai l-ar fi uscat cu prosopul. Într-o mână ținea o perie, iar în cealaltă, telefonul mobil. Se schimbase de rochia murdară de noroi într-o pereche de blugi și un tricou asortat cu ochii ei verzi.

— Te-ai încălzit, domnișoară Vivien?

— Nu, sunt înghețată și mi-aș dori să fi pus în bagaj un pullover sau o geacă.

Semăna mult cu mama ei. Părul ei negru contrasta cu pielea albă, iar ochii ei erau precum trifoiul de pe dealurile Tarei. Buzele lui Vivien erau totuși mai groase decât ale mamei ei. Mai roșii și mai pline, ca și cum ar fi fost sărutate o noapte întreagă.

— Am căutat o pătură, dar nu am găsit niciuna, spuse ea traversând bucătăria, către fereastră, și privind în grădină.

Lumina candelabrului făcea valuri prin părul ei umed și încălzit. Tricoul îi era larg pe sânii mici, dar nu destul de larg pentru a-i ascunde sfârcurile tari, ce străpungeau bumbacul fin.

— Nici măcar pe patul lui mami n-am găsit.

Henry se uită la ceas și apoi luă capacul de pe ceainic. Nu glumea. Înghetase.

— Am eu o geacă în camionetă. Pot să dau fuga afară să ți-o aduc.

Ea nu insistă politicos să nu se deranjeze din pricina ei, așa cum ar fi făcut orice sudistă de familie bună, astfel că el se văzu nevoit să alerge înapoi prin ploaia torențială și să ia geaca de vânătoare din cutia aflată în spatele Chevrolet-ului său. Avea manșetele destrămate, iar căptușeala matlasată se subțiasse pe alocuri. Materialul de camuflaj avea o ruptură în trei colțuri pe cotul stâng și probabil că mai erau câteva găuri și într-unul dintre buzunare. Geaca văzuse, evident, și zile mai bune, dar el nu putea vâna niciodată fără geaca lui Carhartt norocoasă. Când se întoarse, o găsi pe Vivien așezată la măsuța de bucătărie. Își ținea capul în palme, îndurerată, iar el se simți un pic vinovat deoarece gândise despre ea că are un caracter dezagreabil. Poate că fusese puțin cam dur.

— E veche, dar o să te încălzească, spuse el în timp ce-i acoperi umerii cu jacheta.

— Mulțumesc, zise ea uitându-se la el cu ochii săi verzi înlăcrimați.

Acum se simțea mai mult decât un pic vinovat.

— Cu plăcere.

Poate că, până la urmă, nu era chiar atât de rea. Poate își cizelase și comportamentul. Se îndreptă către aragaz și inspiră aburul produs de ceaiul concentrat.

— Haina asta miroase a apă stătută.

Sau poate că nu și-l cizelase. Se uită spre ea peste umăr.

— Probabil. Ultima dată când am purtat-o, am intrat până la genunchi în râul Little Pee Dee.

Ea strâmbă din nas.

— S-ar putea să găsești și găinaț pe ea, adăugă el apoi.

Se aștepta ca ea să azvârle geaca după care fugise el prin ploaie până la mașină, dar nu se întâmplă așa. Nevoia ei de căldură era probabil mai presus de sila ei față de o geacă „stătută”. El chicoti și se întoarse către aragaz.

— Când ai ajuns? o întrebă el, în timp ce scotea strecurătoarea din apă și o așeza în chiuvetă.

— Cu vreo oră în urmă.

— Călătorești singură?

Luă ceainicul de toartă și îl aduse la masă. Geaca lui norocoasă de vânătoare era atât de mare pe umerii ei, încât părea înghițită de buruienile materialului de camuflaj. Buruieni care duhneau, din câte se părea.

— Nu, asistenta mea e peste drum, la Harbor View.

Era surprins că Vivien nu se afla cu asistenta ei într-un apartament de la ultimul etaj, relaxată, sorbind Chardonnay, în loc să stea în casa asta prăfuită.

— Ce făceai acolo, în noroi?

— Căutam ceva important, răspunse ea, fără să-i mai dea detalii.

— Mă mir să te găsesc aici.

Ar fi trebuit să arate teribil așa udă learcă, scormonind prin noroi, cu picături de apă prelingându-i-se pe gene în timp ce ridicase privirea spre el prin ploaie, cu o tristețe sinceră în ochi. Chiar arăta teribil. Teribil de bine.

— De ce? Întrebă ea, iar șuvițe umede i se lipeau de gât în timp ce-și trecea peria prin păr. De ce n-aș fi aici?

Henry își smulse privirea de la gâtul delicat al lui Vivien și turnă ceai în ceștile roz.

— Pentru că locul ăsta e în plină renovare.

— Văd asta. Mami n-a zis niciodată nimic de vreo renovare... Nu înțeleg de ce n-a zis nimic, spuse ea coborând tonul vocii, ca și cum ar fi rostit doar pentru ea.

În ultimul an și jumătate, el ajunsese s-o cunoască pe Macy Jane mai bine decât în toți primii treizeci și ceva de ani din viața lui, dar încă erau nenumărate lucruri misterioase pentru el când venea vorba de femeia asta. Împinse o ceașcă peste masă, lângă peria și telefonul ei mobil.

— Nu am văzut niciun pic de zahăr în cămară și cred că nu trebuie să mai spun că nu e nici lapte în frigider.

— Am înlocuit zahărul și laptele cu Truvia.

— Prin părțile astea, asta e o blasfemie la fel de mare ca renunțarea la religie.

Ea luă ceașca fierbinte în palme, să se încălzească.

— Am renunțat și la asta.

Privirea ei stăruia pe fața lui, studiindu-l ca și cum ar fi vrut să vadă ce s-a schimbat de ultima dată când fuseseră amândoi în aceeași cameră.

El stătea pe scaunul din fața ei și-și dădea pe spate părul de pe frunte. Se schimbaseră mult, și nu doar fizic.

— Ai ales păcatul în defavoarea episcopalienilor?

— Am ales să dorm duminica.

Alegeri. Vivien fusese crescută cu o diversitate de alegeri. Alegerea de a sta printre episcopalieni sau de a dormi. I se dăduse libertatea de a mânca înghețată până i se făcea rău sau de a fugi la Hollywood pentru a deveni actriță. Încă din copilărie, viața lui Henry fusese cu totul diferită. Știuse dintotdeauna ce opțiuni de carieră limitate are. Un bărbat de condiția lui avea trei posibilități: să devină medic, avocat sau bancher. Dacă vreuna dintre aceste posibilități trecea în sfera politică, și mai bine. Niciodată nu pusese sub semnul întrebării opțiunile pe care le avea. Niciodată nu contemplase un altfel de viitor. Alesese finanțele, iar lumea finanțelor îl alesese pe el.

Ca și cum și-ar fi amintit brusc de bunele maniere, Vivien întrebă:

— Ce mai face mama ta?

— Mama e sănătoasă, ca întotdeauna.

— Mă bucur să aud.

Henry era sigur că e o minciună. Privi în ochii ei, iar dacă uitase cumva de ce se afla în bucătăria lui Macy Jane cu Vivien, ochii ei, roșii de plâns, îi amintiră.

— Mami mi-a spus în treacăt că te-ai mutat înapoi în Charleston.

— Au trecut deja puțin mai mult de doi ani.

Se întreba ce altceva îi mai spusese mama ei în trecut. Îi spusese lui Vivien și de ce s-a mutat înapoi? Îi menționase că intrase în forță în turbulențele de pe Wall Street? Că fusese unul dintre cei mai tineri brokeri de la New York Securities și că până la vârsta de treizeci și trei de ani avea un birou mare și era gata să obțină unul pe colț? Nu. Se îndoia că Macy Jane știa atât de multe despre acea viață.

— Nonnie trebuie să fie foarte fericită că te are din nou acasă.

Nu chiar.

— Nu locuiesc cu mama.

Dacă Vivien voia să-și distragă atenția pălăvrăgind despre nimicuri, atunci el avea să-i facă pe plac. Doar să nu dureze prea mult. Plănuiise doar o oprire rapidă la casa mamei ei, să se asigure că e încuiată. Nu plănuiise să stea la ceai și la sporovăială. Avea o viață nouă și o muncă solicitantă. O muncă ce nu avea nimic de-a face cu biroul de pe colț, din strada West 200. Nu avea nimic de-a face cu mili-oanele și cu capcanele care apar când vine vorba de astfel de sume de bani. Căzuse victimă orgoliului său uriaș și ispitei generate de putere și sex. Apoi totul se prăbușise. O prăbușire care n-avea nimic de-a face cu piața de acțiuni, ci cu un atac de cord la vârsta de treizeci și trei de ani. Un atac de cord care îl făcuse să-și privească altfel viața. Să se uite foarte atent la puterea ce era mai ușor de pierdut decât de câștigat. La orgoliul său exagerat, care aproape că-l omorâse, și pentru ce? Pentru bani, banii care deveniseră tot atât de neînsemnați pentru el precum sexul?

Ea îl studie câteva secunde în plus înainte de a-și introduce degetul fin în toarta ceștii.

— Eu știu de ce mă aflu în casa mamei mele, întrebarea e ce cauți tu aici, Henry?

O știa de-o viață, dar nu-și amintea să o fi auzit vreodată pronunțându-i numele. Numele și atât. Nu Sperietoarea Henry sau Henry Cap-sec. Ea ridică o sprânceană și-și țu-guie buzele ca să sufle în ceai.

— Voiam să mă asigur că locul e încuiat.

Acum doi ani i se oferiseră două posibilități: să o lase mai încet sau să moară. Poate că alesese el prima variantă, dar nu o luase chiar atât de încet încât să nu observe cum sărută buzele ei roșii porțelanul roz.

— Nu cred că am apucat să-ți spun cât de rău îmi pare pentru pierderea pe care ai suferit-o. Mama ta a fost o doamnă foarte de treabă.

— Nu-mi vine să cred că a murit. Pur și simplu nu pare real, zise Vivien, după care puse ceașca jos, fără să mai bea. Mă tot aștept să o văd intrând pe ușă, dar n-o s-o facă. Trebuie să-mi tot reamintesc că nu va mai intra niciodată pe ușa asta, spuse și înghiți în sec, devenind atentă la grădina care se întindea dincolo de fereastră; părea tristă și obosită și atât de micuță în geaca lui veche. Mă tot gândesc că a murit singură, spuse ea aproape în șoptă.

— N-a fost singură. A fost mama cu ea.

— Cum?! Întrebă ea, întorcând privirea către el. Nonnie a fost aici?

— Nu aici. Erau acasă, zise el și se întrebă cât de multe știe ea despre moartea mamei sale. Judecând după „V”-ul pe care-l formau acum sprâncenele ei, nu prea multe. Erau în fostul garaj.

— Mami s-a mutat din garaj.

El scutură din cap.

— Nu cred că s-a mutat cu adevărat.

— I-am cumpărat casa asta acum doi ani, spuse ea, vorbindu-i ca și cum Henry ar fi fost greu de cap. Am cumpărat amândouă mobila. A dat o petrecere și a servit pasteuri cu crab și cârnăciori. Arată cu degetul spre fereastră, către stratul de flori noroit în care săpase. Am băut șampanie Rose Imperial, iar dopul a aterizat printre florile de sporul casei. Era atât de cald, că Marta Southerland și-a pierdut mințile și a apărut fără burtieră. Mami a fost oripilată.

— Asta făceai în noroi? Credeam că ești în căutarea vreunei comori pierdute a Confederației.

— Ce căutam e mult mai valoros pentru mine decât orice comoară.

Vivien îl fixa cu privirea pe bărbatul din fața ei. Bărbatul cu ochi căprui, pătrunzători, și un păr negru pe care și-l tot îndepărta de pe frunte. Aducea cumva cu băiatul pe care-l cunoscuse odată, numai că versiunea mai în vârstă a lui Henry era mai mare și mai atractivă decât își amintea ea. Poate că nici nu era un ticălos atât de mare pe cât își aducea ea aminte. O scosese din noroi și practic o cărase până în casă. Vechiul Henry s-ar fi mulțumit să-și încrucișeze mâinile la piept și să o privească dezaprobator, ca și cum ar fi încercat să-i fure prețiosul noroi.

— Tot ce știi e că, de când m-am întors în Charleston, Macy Jane a locuit în fostul garaj.

El îi făcuse ceai și-i oferise geaca lui. Bărbatul aparent simțitor din fața ei nu semăna cu băiatul pe care-l știa ea. Sau poate că se purta drăguț doar din respect pentru mama ei. Motivul nu conta. Vivien era recunoscătoare că avea haine uscate și că se încălzise. Nu-și adusese în Charleston nici

măcar o jachetă. Uitase și de lenjeria intimă, care bănuia că rămăsese în grămada pe care o aruncase pe pat. În acel moment avea, totuși, griji mai importante decât lipsa chiloților sau să stabilească dacă Henry era un alt om ori rămăsese tot un ticălos arogant. Își ridică mâinile de sub jacheta lui uriașă și-și masă tâmplele.

— Și ce căuta ea în fostul garaj cu mama ta?

— Postau pe Twitter.

Mâinile lui Vivien căzură pe masă, și câțiva stropi de ceai săriră din ceștile roz.

— Ai spus că postau pe Twitter?

— Mai degrabă se războiau pe Twitter cu Fiicele Unite ale Confederației, zise el, ridicând din umeri. Ceva în legătură cu o rețetă de creveți și terci de porumb. Am încercat să nu le ascult.

— Cum? Fiicele Confederației?

— Filiala din Georgia, parcă.

— Stai așa! Mama a murit din cauza unui război pe Twitter? Unul cu Fiicele Unite ale Confederației, filiala din Georgia? În legătură cu niște creveți și terci de porumb? În fostul garaj, cu Nonnie?

Cu cât îi dădea mai multe explicații, cu atât mai derutant suna totul. Precum tenișii cu platformă. Sau twerking-ul*. Sau algebra.

— Nu știi exact ce făceau când a murit Macy Jane. Nu eram acolo. Mama m-a sunat imediat după ce a chemat Salvarea și am venit cu mașina. Ochii lui o fixau solemn și coborî tonul vocii. Când am ajuns eu la fostul garaj, mama ta era în drum spre spital.

* Dans ce constă în mișcarea rapidă a feselor (n.tr.)

Poate că Vivien n-o plăcea pe Nonnie, dar se simțea ușurată și recunoscătoare că mama ei nu fusese singură.

— Nu eram prea departe în spatele ambulanței, dar când am ajuns la Urgențe, Macy Jane murise deja.

Vivien își strecură degetul prin toarta ceștii de ceai și o duse la buze. Luă încă o înghițitură, peste nodul de durere care i se formase în gât.

— Cum a murit mama? Ce s-a întâmplat?

— Nu știi. Mama a spus că stăteau la masa din bucătărie, iar Macy Jane pur și simplu a căzut de pe scaun.

Mâna începu să-i tremure în timp ce punea ceașca înapoi pe masă și lacrimile îi împăienjeniră privirea. Nu voia să plângă. Nu acum. Mai târziu, când avea să fie singură, se va gândi cum a căzut mama ei de pe scaun.

— Medicul legist trebuia să mă sune când... zise ea, dar nu putu să ducă fraza până la capăt.

Își acoperi fața cu mâinile, iar vocea i se stinse. Putea să facă asta. Mama ei avea nevoie ca Vivien să aibă grijă de ea pentru ultima oară. Dar era greu. Atât de greu. Numără în sens invers de la zece, așa cum o învățase profesoara ei de actorie. Se imaginează transformându-se într-un personaj. Jucând rolul unei femei puternice, care-și controlează emoțiile. Încercă să intre în pielea lui Hillary Clinton, Condoleezza Rice și Ruth Bader Ginsburg. Un suspin gătuie îi scăpă printre buze și inspiră adânc. Mama ei fusese un om bun. Nu era drept că ea murise și mulți oameni răi încă erau în viață. Oameni precum criminalii în serie Charles Manson, BTK sau Nonnie Whitley-Shuler.

— Lasă-mă să te duc la hotel, Vivien, zise el, iar ea îi simți pe umeri greutatea mâinilor.

— Vreau să merg acasă.

Se șterse la ochi și ridică privirea spre Henry, la noroiul de pe pieptul lui lat și până la ochii lui întunecați de sub sprâncenele și mai întunecate.

— Trebuie să merg la fostul garaj.

— Valiza ta e sus?

— Da, zise ea, ridicându-se, iar mâna lui Henry îi căzu pe lângă corp. Nu crezuse că o să mai aibă vreodată motive să mai pună piciorul pe proprietatea Whitley-Shuler.

— Mă duc eu s-o iau. Am parcat în spate, zise el, arătând spre grădină.

Vivien își duse ceșcuța și farfurioara la chiuvetă. Își amintea când cumpărase setul de ceșcuțe și farfurioare pentru petrecerea de casă nouă a mamei sale. Clăti ceainicul și-l puse la uscat în grătarul chiuvetei. Geaca îi căzu de pe un umăr și și-o potrivi mai bine, în timp ce se mișca prin bucătărie. Simți din nou mirosul gecii. Pânza groasă mirosea întâi a lemn, apoi a trup bătut de vânt și în cele din urmă rămânea un iz de transpirație. Își luă peria de păr și telefonul de pe masă. Verifică dacă are mesaje. Primise douăzeci de mesaje, treizeci și trei de e-mailuri și avea zece apeluri pierdute. Niciunul de la medicul legist.

Lumina soarelui străpunse norii și inundă ferestrele salonului. Forma umbre neregulate de-a lungul podelei din lemn masiv și pe mobila acoperită. Își puse telefonul în geanta aflată pe canapeaua protejată de un cearșaf. Oare cum se organizează funeraliile? Singura înmormântare de care-și aducea aminte era a bunicii Roz. Avea cincisprezece ani și ținea minte că se dusesse cu mama ei să aleagă un coșciug și să comande flori. Restul era în ceață.

Oare cauți pe Google servicii mortuare? Mama ei fusese de credință episcopală. Asta face vreo diferență când

vine vorba de aranjamentele funerare și de locurile în cimitir? Dar în privința mâncării? Mâncarea servită era importantă în Sud.

Erau atât de multe de făcut și nu știa cu ce să înceapă, și nu putea să lase în grija lui Sarah pregătirile pentru mama ei. Sarah nu se putea duce să-i cumpere sutiene și chiloți. Înfirmarea mamei ei era ceva prea personal. Ceva ce numai Vivien putea să facă. Exact ca atunci când era copil, iar mama ei depindea de ea de fiecare dată când cădea într-una dintre depresiile ei adânci.

Praful îi gădilă nările și strănută. Casa arăta jalnic, iar privirea i se opri în dreptul găurii de deasupra tăbliei demontate a șemineului. Cumpărase pentru mama ei această casă, iar acum era o ruină. În locul casei roz în care mama ei ar fi putut trăi fericită, acum se afla un adevărat dezastru. Simțea cum fierbe mânia în ea precum lava unui vulcan, dar o lăsa să treacă prin ea, pentru că se simțea mai bine așa, decât să ardă de durerea ce-i pârjolea inima. Mama ei fusese de o naivitate notorie, mai ales când venea vorba de bărbați. Ar fi fost incredibil de simplu pentru un escroc să o convingă că locuința are nevoie de renovări. Pentru un pungaș care vâna femei vulnerabile. Femei vulnerabile care dețineau case istorice, pentru care fiecare restaurare trebuia aprobată, verificată și apoi reaprobată de o societate istorică sau de conservare sau cum naiba se numesc organizațiile astea. Vivien se uită de-a lungul podelei pline de nisip, la cablurile ce atârnavă dintr-o doză și simți că-i fierbe sângele în vine. Fiecare etapă trebuia să treacă de o inspecție și să obțină aprobare, iar un contractor dubios ar fi putut face ca acest proiect să dureze ani de zile.

— S-a oprit ploaia, spuse Henry, intrând în cameră.

Se întoarse și îl urmări cum înainta prin umbrele multicolore. Razele de soare treceau peste umerii lui puternici și i se ghiceau prin părul negru. Într-o mână ținea valiza ei Louis Vuitton, iar în cealaltă, rochia murdară de noroi și pălăria neagră de paie. Cum sutienul fără bretele și chiloții pe care-i purtase mai devreme erau uzi learcă de ploaie, ea îi îndesase într-o pungă de plastic care era atârnată de mânerul valizei.

— Ești gata?

În loc să răspundă, ea arătă către polița care lipsea.

— Casa asta a fost inspectată doar cu doi ani în urmă. Știi ce naiba s-a întâmplat?

— S-a desprins izolația hornului, zise el, iar cu mâna liberă arătă către tavan, coborând apoi cu degetul către gaura din perete. Apa a curs pe cărămizi și s-a format mucegai pe stinghiile de lemn și pe tencuială.

— Cine a zis asta?

— Mai întâi un inspector. Lăsă mâna jos și întoarse privirea către ea. Apoi o firmă de construcții și un șef de șantier.

Ea pufni cu scepticism și-și îndoi brațul pe sub geacă.

— Apa a făcut toate astea? Întrebă ea, arătând cu bărbia către peretele deteriorat.

— Apa e cea mai distructivă forță de pe planetă, spuse el, traversând camera către ușile franțuzești.

Soarele se ascunsese iar după nori și cufunda salonul în nuanțe închise de gri.

Ce știa el despre renovarea caselor? Fusese agent de bursă sau administra banii sau făcuse ceva ce avea de-a face cu băncile. Nu chiar un post care să implice în vreun fel mânuirea ciocanului.

— Mami era mult prea naivă și evident că a permis unui escroc să distrugă locul ăsta, îi zise ea, luându-și geanta roșie și urmându-l. Pungașii care profită de femeile vulnerabile ar trebui să fie loviți de autobuz. Și după aceea, pentru mai multă siguranță, împușcați, adăugă ea.

— E cam dur.

— Mami credea pe toată lumea și putea fi ușor dusă cu vorba. Evident, vreun ticălos meschin a profitat de firea ei credulă.

— Nimeni n-a profitat de Macy Jane.

— De unde știi?

El deschise ușile și se uită peste umăr la ea. Soarele ieși de după nori, iar el îi afișă un zâmbet strălucitor. De parcă ar fi fost un personaj de benzi desenate, ea putea jura că a văzut o steluță pe incisivul lui drept.

— Eu, spuse el. Eu sunt ticălosul meschin care a distrus locul ăsta.

Capitolul 4

Jurnalul lui Vivien Leigh Rochet

*Păstrați distanța! NU citiți,
sunteți pasibili de pedeapsa cu moartea!!!*

Dragă Jurnalule,

Donny Ray Kever este cel mai DRĂGUȚ băiat din școală. Stă în spatele meu la mate și lovește cu mapa în spătarul scaunului meu. M-a întrebat dacă am un creion în plus, ca să i-l împrumut. I-am spus că poate să-l păstreze. Mi-a zis „Mulțumesc”. Cred că mă place. ☺

Dragă Jurnalule,

Dovada!!! Spence Whitley-Shuler e un prost! Mestecă o gumă atât de iute, că-ți arde gura. Întotdeauna am crezut că Spence e tăntălău. Îmi zâmbește și râde ca și cum ar fi amuzant. Nu e. Glumele lui nu sunt amuzante. Cred că e încet la minte. Altfel de ce ar mesteca gumă care îți arde limba?

Dragă Jurnalule,

E oficial!! Îl iubesc pe Donny Ray Kever! Părul lui e blond-auriu, iar ochii lui sunt turcoaz-azurii, ca topazul. E

atât de frumoos. Atât de superatractiiv. I-am spus că-mi pun aparat dentar săptămâna viitoare. A zis „Cool”. Cool este cel mai cool cuvânt.

Dragă Jurnalule,

Nu cred că voi ajunge vreodată să port sutien. M-am măsurat azi. Nicio schimbare față de data trecută. ☹

Dragă Jurnalule,

Călugărița m-a acuzat că am mâncat din prăjiturelele pentru petrecerea ei stupidă din grădină. Curierul i-a adus în dimineața asta douăsprezece cutii. Arătau ca niște mici cadouri liliachii cu fundițe verzi, dantelate. A zis că a mâncat cineva o jumătate de cutie. Ce proastă e! Cineva a mâncat o cutie întreagă!! Am râs eu ce am râs, dar apoi mi s-a făcut rău. Am vomitat liliachiu și verzuliu în dulapul meu. Mami a aflat și s-a supărat. A zis c-o să mă facă bucățele, dar n-a mai făcut-o. Dar tot m-a pus să curăț voma. ☹ ☹

Dragă Jurnalule,

Nu e drept! I-am spus mamei că vreau un Tamagotchi*, dar mi-a zis că poate de ziua mea. Ziua mea e peste două luni!! Toate Tamagotchi-urile se vor termina până atunci. Toți copiii din lume vor avea unul, numai eu nu! Și mami s-ar putea să uite. Ca atunci când se întristează și uită că

* Jucărie de mici dimensiuni, cu un ecran electronic și trei butoane, ce întruchipa un animal de companie care trebuia hrănit, alintat și dus la culcare. Dacă nu avea nimeni grijă de el, murea, dar putea fi resetat și jocul repornea. (n.tr.)

nu-mi place să mănânc toată ziua macaroane cu brânză. Sau ca atunci când am fost miel în programul de Crăciun. Mami mi-a făcut costumul și m-a ajutat să-mi repet rolul: „Bee-bee. Priviți, bee, bee”. Trebuia să stau chiar lângă pruncul Iisus, numai că mami a uitat și în schimb am fost să vedem Titanic cu prostul de Chuck. Am plâns, dar Buni Roz m-a dus să mănânc înghețată.

Dragă Jurnalule,

Moarte lui Danny Ray! Mi-a zis că sunt grasă și că singurul motiv pentru care merg la școala Charleston Day este pentru că mama primește ajutor financiar. Aproape că am plâns, dar m-am abținut. Mi-am obligat ochii să rămână uscați și i-am spus că eu aș putea să fac ceva în legătură cu greutatea mea, dacă aș vrea, dar el n-ar putea face nimic în legătură cu fața lui pocită. Când am ajuns acasă, i-am spus lui Mami, iar ea mi-a zis că unii oameni se simt atât de rău în propria piele, încât trebuie să-i faci și pe alții să se simtă prost în preajma lor. Mi-a zis că bărbații nu sunt buni de nimic și că sunt frumoasă. Dar ea e mama mea și e normal să spună asta. Mi-am pus capul în poala ei, iar ea m-a mângâiat pe spate cât timp am plâns. Nu mai vreau niciodată înghețată. ☹

Lista cu lucruri pe care NU mai vreau să le fac:

- 1) Să mănânc înghețată
- 2) Să fac curat în vizuina Călugăriței
- 3) Să fac curat indiferent unde
- 4) Să alerg prin școală
- 5) Mate

Capitolul 5

Vivien visă că era pe platoul unui film despre care nu știa nimic și în care nu voia să joace. Indiferent cât de mult a protestat, toată lumea insista ca ea să-și joace rolul. De câte ori regizorul spunea „Acțiune!”, echipa se uita la ea, așteptându-se să știe ce are de făcut. Avusese mereu darul de a memora rapid replicile, dar nu-i dăduse nimeni un scenariu. Ei îi plăcea să împartă scenele în fragmente și să-și învețe partea înainte de a păși în fața camerei, dar acum n-o știa. Gândul că trebuie să improvizeze o făcea să înghețe și se simțea blocată pe dinăuntru.

Se trezi brusc și, pentru câteva momente înspăimântătoare, nu-și dădu seama unde se află. Apoi, când îi căzură ochii pe vechea măsuță albă de toaletă a mamei sale, pe contururile sticlucelor vechi de parfum și pe globul cu zăpadă pe care îl făcuse în clasa a treia dintr-un borcan și puțin sclipici, lama ascuțită a durerii îi pătrunse în inimă. Își îngropă nasul în perna mamei sale și inspiră parfumul șamponului floral. Când închise din nou ochii, visă mâini delicate și iubitoare și magnolii roz. O visă pe Buni Roz și casa ei din Summerville, unde își petrecea Crăciunul și Ziua Recunoștinței și unde stătea atunci când mama ei cădea în depresie.

Când deschise din nou ochii, soarele pătrundea prin jaluzelele exterioare și prin perdelele din dantelă. Prin ușa întredeschisă a dormitorului se auzea cineva trebăluind la parter, în bucătărie. Cu o seară în urmă îi trimisese lui

Sarah un mesaj cu adresa garajului și locul în care era ascunsă cheia. Se gândi să se ridice, dar în schimb se întoarse pe partea cealaltă, aranjându-și perna. Nu voia să se trezească. Nu voia să înfrunte ziua care o aștepta. Nu voia să dea ochii cu ce se întâmpla de partea cealaltă a ușii dormitorului. Voia doar să se culcușească în patul mamei sale. Să rămână în îmbrățișarea cearșafurilor ei moi, în care obișnuia deseori să doarmă în copilărie atunci când visa urât sau o speria ceva. Închise ochii și tristețea grea o purtă într-un vis pașnic.

— E timpul să te scoli, fetiço!

Vocea cunoscută îi întrerupse brusc somnul și, preț de câteva bătăi de inimă oribile, visul ei liniștit se transformă într-un coșmar, cam ca atunci când Dorothy mergea fericită pe cărarea din cărămizi galbene doar pentru a o vedea pe Vrăjitoarea cea rea din Vest apărând într-un nor de fum negru și stricându-i buna dispoziție. Deschise ochii și coșmarul i se confirmă. Numai că vrăjitoarea asta era blondă și locuia în Sud.

— Ți-am făcut ceai cu pâine prăjită.

Nonnie Whitley-Shuler stătea în pragul ușii, îmbrăcată cu o bluză de mătase galbenă și o eșarfă cu flori legată în jurul gâtului. Perlele ei omniprezente, îngălbenite de timp și purtate de generații de femei din familia Shuler, îi atârnavau la gât. Perlele lui Nonnie erau o emblemă a onoarei și prestigiului. Adora să spună povestea în care stră-străbunica sa a ascuns perlele mamei sale în „scutecele bunicului Edward” atunci când „o șleahță de yankei” a jefuit plantația familiei, Whitley Hall.

— Nu mi-e foame, mormăi Vivien.

— Trebuie să mănânci.

Părul blond al lui Nonnie îi cădea în bucle până la umeri, pe lângă fața prelungă. Nu fusese niciodată o femeie frumoasă, dar făcuse mereu tot posibilul cu ce-i dăduse Dumnezeu.

— Nu vreau să zică lumea că te-am lăsat să mori de foame.

Ca întotdeauna, Nonnie dădea ordine și se aștepta ca toți ceilalți să se supună. Vivien se ridică și puse picioarele jos din pat. Nu pentru că așa i se ordonase, ci pentru că, indiferent cât de mare era tentația, nu putea rămâne în pat o veșnicie. În afară de lenjeria intimă și de sutiene, uitase să-și pună în bagaj și o rochie pentru înmormântare.

— Semeni mai mult cu mama ta în realitate decât în filme.

Ea nu-și dădu seama dacă era sau nu un compliment, dar l-a luat drept unul.

— Mulțumesc, doamnă Nonnie.

Se târî până la capătul patului și îmbrăcă chimonoul mamei sale peste pijamaea ei cu pantaloni scurți. Celularul se afla pe măsuța de toaletă și-l luă de acolo înainte de a o urma pe Nonnie pe holul îngust, pe lângă ușa închisă a vechiului ei dormitor și pe scări în jos.

Cele trei uși inițiale ale garajului fuseseră înlocuite cu geamuri cu arcadă acum mult timp, iar ea strânse din ochi în timp ce treceau prin lumina difuză ce cădea pe covoare și pe mobila veche. În timp ce intra în bucătărie, în urma lui Nonnie, Vivien își verifică pe telefon mesajele și apelurile pierdute. Nu primise încă nimic de la biroul medicului legist, așa că așeză telefonul pe blatul din lemn de stejar al mesei la care mâncase de cele mai multe ori în copilărie.

— Henry mi-a spus că erai aici când a murit mama.

— Da.

În mijlocul mesei era așezat un bol cu căpșune, iar femeia mai în vârstă aduse și două mici farfurii cu pâine prăjită.

— Vrei gem? o întrebă ea pe Vivien. Cred că Macy Jane a făcut din nou de piersici anul acesta.

— Nu, mulțumesc, zise ea, lăsându-se să alunece pe un scaun de lemn cu spătarul din șipci verticale.

— Eu o să mănânc un strop de marmeladă.

Da. Vivien își amintea exact ce însemna pentru Nonnie „un strop de marmeladă” și urmări cum întinde pasta portocalie pe colțul pâinii prăjite. La fel ca întotdeauna.

Vivien cuprinse cu mâna ceașca albastră, delicată și o duse la buze. Ceaiul cald i se prelinse pe limbă, iar gustul de zahăr îi trezi amintiri profunde, dulci și liniștitoare. De când se mutase departe, fusese nevoită să se dezobișnuiască să consume zahăr. Drept urmare, a fost nevoită să renunțe la ceai, pentru că, indiferent unde locuia, rămăsese o fată din Sud. Iar ceai fără zahăr pur și simplu nu se putea. Sau cel puțin nu se putea vorbi despre așa ceva în mediile elegante. Era ca și cum ai fi zis că te-ai sărutat pasional cu propriul văr.

— Henry mi-a zis că ai o asistentă cu tine, zise Nonnie, așezându-se pe locul din fața lui Vivien și întinzându-și în poală un șervet de bumbac.

— Da. Sarah trebuie să apară.

Iar Vivien avea o listă întregă de sarcini pentru asistentă ei în această dimineață. În primul rând, să găsească un Starbucks și să-i ia un triplu grande latte, fără grăsimi, fără spumă, cu două pliculețe de îndulcitor Truvia. În al doilea rând, să-i cumpere chiloți și sutiene. Înainte de a se

culca, își spălase lenjeria și o pusese la uscat peste coșul de rufe. Exact ca atunci când era adolescentă și trebuia să-și poarte singură de grijă.

— Ai vreo veste de la medicul legist?

Vivien se uită la telefon și puse ceașca pe farfurioară.

— Încă nu, îi răspunse ea, strecurându-și pe furie șervețul în poală, de parcă ar fi avut din nou zece ani. Trebuie să știu ce s-a întâmplat cu mami.

Cu degetele ei lungi, Nonnie apucă felia de pâine prăjită.

— Mai întâi, mănâncă. Ești prea slabă.

Asta venea din partea unei femei care obișnuia să-i numere fiecare calorie pe care o băga în gură. Ar fi fost de râs, dar lui Vivien nu-i venea să râdă.

— Nu mai sunt copil.

— Da. Știi, spuse Nonnie, luând o îmbucătură și, abia după ce înghiți și-și atinse cu șervețul colțurile buzelor, adăugă: Macy Jane nu s-ar odihni în pace dacă aș lăsa-o pe fata ei să leșine de foame.

Vivien rezistă tentației de a-i arunca mâncarea în față sau de a scoate limba la ea. Avea treizeci de ani, dar Nonnie o făcea să se simtă iarăși ca un copil.

— Știi cumva de ce mami nu locuia în casa nouă?

— Îi plăcea mai mult asta.

— Casa asta nu e a ei. E a ta.

Vivien ridică felia de pâine prăjită și luă o înghițitură. Nu-și dăduse seama cât îi era de foame până când nu și-a înfipt dinții în felia groasă de pâine integrală și n-a simțit gustul untului topit.

— Casa asta îi aparține. Este pe numele ei, îi zise Nonnie lui Vivien, privind-o cu ochii ei mari și verzi, în timp ce-și ungea cu gem felia de pâine prăjită.

O bucată de pâine i se blocă lui Vivien în gât și o forță să alunece cu ceai. Nonnie îi dăruise mamei sale fostul garaj? Ar fi fost mai puțin surprinsă dacă ar fi aflat că Nonnie îi vânduse diavolului sufletul ei habotnic, ceea ce probabil chiar se întâmplase, acum că se gândea la asta.

— De când?

— De ceva vreme. Iar acum cred că-ți aparține ție.

Bătrâna luă o înghițitură mică, de parcă vestea pe care i-o dăduse nu ar fi fost cine știe ce.

— Și de ce nu mi-a spus?

Vivien începu să bănuiască faptul că mama ei îi ascunsesese o mulțime de lucruri.

— Credeam că știi. Oricum, e clar că ea considera fostul garaj căminul ei.

Da, dar Vivien crezuse întotdeauna că ea numea „casă” spațiul în care locuiau. Mama ei visase întotdeauna să se mute. Își imagina că locuiește în zone exotice. Voise o casă din rândul celor ca niște bomboane, care să-i aparțină. Voise propria lor curte interioară, în care Vivien să se poată cățăra în copaci fără să se plângă nimeni că rupe crengile.

— Ce altceva nu mi-a mai spus mama? Întrebă mai mult pentru sine, în timp ce mai lua o înghițitură.

— N-aș ști să-ți zic. Să încerci să urmărești gândurile lui Macy Jane era deseori ca și cum a-i încerca să privești zborul unui fluture. Un fluture minunat, care zboară din floare în floare.

Asta era adevărat și chiar un mod drăguț pentru Nonnie de a o descrie pe mama ei. Pe care l-a stricat imediat cu:

— De aceea erai tu așa de zgâtie.

Zgâtie? Cine mai folosește cuvântul ăsta în ziua de azi? Doar o femeie nevricoasă și înțepată de șaizeci și ceva de ani, iată cine. Doamne sfinte.

— Ziua era sănătoasă și zgâtie, un adevărat dinam, iar noaptea era o vrăjitoare frumoasă.

Vivien luă o căpșună și mușcă o jumătate din ea.

Nonnie ridică o sprânceană.

— Dacă știi așa de multe despre Zelda Fitzgerald ca să citezi ce spunea lumea despre ea, atunci știi și că a fost diagnosticată cu schizofrenie și a murit într-un spital de boli mintale.

Da. Vivien știa toate astea. Mai știa și că Zelda avea crize de genialitate maniacală ce au inspirat-o să scrie o proză minunată.

— Nu crezi că am fost făcută special pentru tine? cită ea. Am senzația că m-ai comandat și ți-am fost adusă – ca să fiu purtată. Vreau să mă porți prin lume ca pe o brățară de ceas sau ca pe o floare la rever.

— Impresionant.

Vivien își putea aminti majoritatea replicilor din fiecare rol pe care îl jucase vreodată.

— Într-o vară am fost aleasă s-o joc pe Zelda din *The Last Flapper** într-un mic teatru de pe South Sepulveda. Vivien ridică din umeri, luă ultima bucată de căpșună și puse codița pe farfurie. Cred că Zelda era mai degrabă bipolară

* În România, spectacolul teatral se numește *Zelda. Excentrica Americii anilor 1920*. (n.tr.)

decât schizofrenică. Și cred că acum, la fel ca și atunci, tratamentul nu ajută pe nimeni. Cel puțin nu sută la sută.

Cele două femei se priveau peste masă, împărțășind un trecut și o înțelegere comune. Privind-o cu ochi de adult, Nonnie părea mai puțin intimidantă. Aproape umană. La fel ca Henry cu o zi în urmă, era amabilă. Vivien atribui acest lucru considerației pe care o avea Nonnie pentru mama ei și probabil șocului pe care-l simțiseră cu toții. Mama ei părea să se simtă mai bine în ultimii ani.

— Cred că ai dreptate, spuse Nonnie, apoi mai luă o bucățică de pâine prăjită și o înghiți cu ceai. Ți faci griji să nu ajungi să suferi de aceeași boală ca Macy Jane?

Nu că motivul îngrijorării lui Nonnie ar fi avut vreo importanță. Vivien era pur și simplu recunoscătoare.

— Acum că am treizeci de ani, nu mă mai preocupă atât de mult. Dar de fiecare dată când mă simt un pic prea fericită, îmi trece prin minte.

Celularul aflat lângă farfuria lui Vivien începu să vibreze, iar ea îl ridică de pe masă. Simți cum i se strânge inima și cum îi amorțește tot corpul. Se uită la Nonnie și apăsă apoi butonul de preluare a apelului.

— Bună ziua.

Vivien privea cum strângea cu mâna stângă marginea mesei și asculta explicațiile medicului legist, care spunea că mama ei murise din cauza unui infarct miocardic provocat de un embolism pulmonar. Folosise cuvintele tromboză venoasă profundă, insuficiență ventriculară dreaptă și obstrucție arterială acută. Vivien spunea „da” și „nu” și nu putea reacționa la informațiile care o bombardau. Probabil că nu existaseră semne și simptome. Odată ce cheagul

pornise către inimă, nu mai era nimic de făcut pentru a o salva. Nici chiar dacă s-ar fi aflat într-un spital.

Vivien simți cum se întunecă totul în jurul ei și nu se putu gândi decât la o ultimă întrebare:

— A suferit mami?

— Nu, o asigură legistul. S-a întâmplat foarte repede.

Apăsă butonul de încheiere a apelului, apoi se uită peste masă.

— Mama a murit din cauza unui cheag de sânge la inimă, spuse ea și, pentru prima dată de când își aducea aminte, Nonnie își pierdu cumpătul. Forța ei interioară, elegantă și fermă deopotrivă, se scurse din umerii ei dreپți și își puse pur și simplu coatele pe masă.

— Cum a ajuns cheagul de sânge în inima ei?

— Medicul legist a zis că a pornit de la coapsă.

Și, pentru prima oară de când își putea aminti, o văzu pe Călugăriță ca pe o persoană capabilă de sentimente omenești.

— Părea obosită în ultima vreme? o întrebă Vivien.

— Nu, spuse Nonnie și își îndoi brațele pe masă.

— Preocupată de ceva? zise Vivien, sorbind din ceai. Henry a menționat ceva despre un război pe Twitter. Dintre toate lucrurile...

— Asta da, zise Nonnie, fluturând mâna. A fost chiar ofensată de pretenția ridicolă a Fiicelor Unite ale Confederației din Georgia că ele ar servi cei mai buni creveți cu griș de porumb la evenimentul lor caritabil anual din Savannah. Le-a făcut observație pe Twitter surorilor noastre din Georgia, dar nu era agitată. Era mai preocupată de hârtia imprimată și de șabloanele aflate la ofertă în